

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți

Anul XX(2020), nr. 424(16 –30 Iunie)

Dragii mei enoriași!

Nil Dorobanțu(1920-1977) și vocația lui profetică. La 1 august se împlinesc 100 de ani de la nașterea lui Nicolae(Nil) Dorobanțu în Crainici-Mehedinți.

Nil Dorobanțu este o personalitate colosală a Bisericii Ortodoxe Române și a neamului românesc. Până în urmă cu câțiva ani nu se știa mai nimic despre el. Doar câteva rude și cunoscuți îi rosteau numele în șoaptă și mai vorbeau despre el. În rest, tăcere. Libertatea cuvântului câștigată cu mult sânge la Revoluție, a făcut să apară ca dintr-o altă lume această personalitate unicat în peisajul cultural românesc și bisericesc. Se vorbea după 1989 că există „literatură de sertar”, care va fi scoasă la lumină în următorii ani. A fost așa ceva, dar mult mai puțin decât ne-am așteptat. Iată că Nil Dorobanțu a depășit pe toți și pe toate în această privință. Peste zece mii de pagini acoperite cu scrisul său mărunț, înghesuit, au fost descoperite. Dumnezeu știe câte vor mai fi uitate prin cine știe ce cotlon! Vreo treizeci de cărți i-au văzut lumina tiparului până acum și încă nu se știe câte vor mai apare. Și ce cărți!

Nil Dorobanțu are o viață fascinantă, neobișnuită pentru secolul al XX-lea. În literatura creștină s-a vorbit mult de „nebulii pentru Hristos” și mulți sfinți au fost trecuți în această categorie. Nil Dorobanțu a fost numit de alții „nebun pentru Hristos”, iar el însuși, nu numai că nu s-a supărat, dar și-a însușit cu bucurie acest calificativ. Faptele și scrisul său dovedesc cu prisosință că merita această „nebulie”.

Nepot al generalului Gheorghe Dorobanțu, Nicolae este crescut și educat la Curtea Militară Regală din București. Absolvent al Școlii Militare de Ofițeri de Infanterie din cadrul Academiei Militare, ajunge ofițer activ cu gradul de sublocotenent la vânători de munte. Avea tot viitorul înainte. După câteva întâlniri cu Părintele Arsenie Boca dezertează din armată și se îndreaptă spre viața monahală. Cu mare greutate, recurgând la acte medicale false, unchiul general reușește să-și scape nepotul de Curtea Marțială. Dă admitere la Facultatea de Teologie din București, reușește, dar nu-i este de ajuns. Se înscrie, în baza acestei reușite, și la Facultatea de Drept și la cea de Filozofie – Litere. Legea dădea acest drept celor care reușeau la o facultate. Termină cele trei facultăți cu rezultate maxime. Se înscrie la doctorat în teologie, la profesorul Dumitru Stăniloae. Nu oricine făcea doctorat la Părintele Stăniloae! Învățase între timp să vorbească cursiv câteva limbi, precum: engleză, franceză, germană, italiană, rusă, sanscrită, greacă, latină și ebraică. Doar atât! Lucrează cu scriitorul Mihai Ralea, cu sociologul Henry Stahl, ajunge secretarul sociologului Gheorghe Vlădescu-Răcoasa, Gala Galaction îi este duhovnic. Cu capacitatea și studiile lui ar fi făcut o carieră strălucită în învățământul universitar, dar el se călugărește la Cernica. Împlinește funcții mărunte în București și în Eparhia Dunării de Jos. E hirotonit ierodiacon în 1948 și ieromonah în 1949, apoi, în același an, ieroschimonah.

Cutreieră schituri și mănăstiri din Moldova, cunoscând din aproape viața monahală. Pretutindeni ieșea din anonim cu viața lui deosebit de riguroasă și cu predicile sale. Lumea îl află și îl caută. Unde se ducea el, venea lumea puhoi să-l asculte, să se spovedească, să vorbească cu el. Critica fără menajamente anomaliiile vieții monahale din mănăstirile în care adăsta. Nicăieri nu era văzut bine de călugări, fiindcă le era, prin viața și prin predica lui, ca un „ghimpe în coastă”. Din unele mănăstiri era gonit, din altele pleca el singur. Predicile lui aveau ceva din fiorul predicilor marilor profeți ai Vechiului Testament. Parcă l-ai fi ascultat pe Isaia, pe Ieremia, pe Iezechiel, pe Ilie Tesviteanul sau pe Ioan Botezătorul. Deși se traversa o perioadă deosebit de grea, în care se puneau cătușe la gură, la mâini și la picioare, Nil Dorobanțu critica cu un curaj nebun noua orânduire politico-socială, ateismul, marxism-leninismul, materialismul dialectic și istoric, presiunile și nedreptățile sociale. Era om cult, gânditor profund. Nu făcea afirmații gratuite, ci totul era bazat pe date concrete, pe argumente logice. Discursul lui Nil era imbatabil și era sorbit de ascultători. Mulți străbăteau distanțe uriașe ca să-l vadă și să-l audă pe Nil Dorobanțu. Nu scăpau de criticile lui Nil nici instituțiile și autoritățile bisericești. El nu putea accepta colaborarea Bisericii cu statul ateu, intervențiile puterii politice în Biserică, în mănăstiri. Acuză ierarhia bisericească până la cel mai înalt nivel pentru acest „pact cu diavolul”, pentru pastoralele care aveau și conținut politic, pentru epurările din mănăstiri, pentru caterisirile, dislocările, alungarea unor preoți de valoare și multe-multe altele.

Nil ducea o viață de o austeritate greu de înțeles. Postea aproape tot timpul, post riguros, de cele mai multe ori post negru. Cei ce erau în apropierea lui spuneau că niciodată nu l-au văzut mâncând. Umbla îmbrăcat sumar, cu haine vechi, rupte. Oficia zilnic Sfânta Liturghie în biserici, în mănăstiri, iar când nu avea acces în locașuri de cult, o oficia în păduri, în case de creștini, în peșteri și pe unde apuca. O zgaibă de om avea curajul nebun de a ataca un sistem politic, un imperiu chiar. Reclamațiile și notele informative referitoare la viața, activitatea și predicile lui Nil Dorobanțu curgeau zilnic la securitate, la miliție și la alte autorități și instituții ale statului și ale Bisericii.

Nil cutreieră aproape toată Moldova, din mănăstire în mănăstire, ba chiar ajunge la unele din Transilvania, Banat și Oltenia. Astfel, cunoaște în cele mai mici amănunte viața mănăstirească, realitățile din mănăstiri. Unii îl admirau, alții îl denigrău, unii erau fascinați, alții se scandalizau. Mulți îl considerau nebun de-a binelea. Doar el se considera nebun pentru Hristos și era gata în orice clipă să-și dea viața pentru Hristos și pentru Biserică. Avea capacități rar întâlnite, cum este aceea a levitației, adică a plutirii în aer, a deplasării rapide, fulgerătoare, fără a atinge pământul. Avea darul clarviziunii. Citea pe fiecare ca pe o carte.

Nil Dorobanțu era în permanență sub lupa autorităților. Nebun-nebun, dar prea deranja. O dovedesc dosarele sale de urmărire. Era în plină perioadă stalinistă. Începând din 1956 încep arestările, bătăile, torturile și temnița. Este întemnițat în mai multe rânduri, dar el se roagă pentru iertarea și mântuirea torționarilor săi. Tot în 1956 este caterisit. Nu se înfricoșează, nu se intimidează. De fiecare dată când iese din închisoare își continuă activitatea misionară cu mai mult patos.

Hăituit de peste tot, interzis în biserici și mănăstiri, se retrage în satul natal și timp de 14 ani șade ascuns într-un grajd, fiind întreținut de mama sa. Acolo va scrie mii și mii de pagini, va medita, se va ruga și va posti, va oficia Sfânta Liturghie zilnic. Când iese din adăpost, după ce se mai liniștiseră lucrurile, mai umblă prin biserici și mănăstiri, continuându-și activitatea. Doi unchi ai săi, unul rector al Institutului Agronomic din Timișoara și altul rectorul Institutului Stomatologic din București, îi promet chiar o carieră universitară, dar refuză categoric. Alta era misiunea lui în lume, altele planurile sale.

A murit în 1977, bătut în mod sălbatic și a fost înmormântat, fără veșminte preoțești, în cimitirul satului natal.

Opera lui Nil Dorobanțu este operă postumă, adică a apărut după moartea sa. Nu știm dacă a publicat vreun articol în timpul vieții. A scris cu un patos nebun, convins fiind că și așa Îl slujește pe Hristos. Citind astăzi cărțile lui Nil Dorobanțu, oricine își dă seama că autorul și-a asumat un risc uriaș. Dacă manuscrisele sale ar fi fost găsite de autorități, Nil Dorobanțu ar fi fost condamnat la ani grei de închisoare, poate chiar la moarte. Nu cunoaștem alt autor de talia lui Nil și alte scrieri de factura și nivelul scrierilor sale (Va urma).

*

Sfaturi părintești. Din scrierile Părintelui Nil Dorobanțu privind Sfânta Spovedanie selectăm:

„La scaunul spovedaniei cu cât ne recunoaștem păcatul, cu atât suntem iertați și dezlegați, nu ca la scaunul de judecată lumesc plin de condamnare. Deci, pocăința e de obște și nu trebuie să ne rușinăm de spovedanie sau de mărturisire, ci să spunem drept. Cum arătăm fără rușine doctorului trupesc rana chiar la anus, la vulvă, cele ascunse din plămâni, inimă, intestine etc., cu atât mai mult arătăm lui Hristos și duhovnicului rana cea înțeleasă psihic. Că precum sufletul e mai mare ca trupul, așa și mântuirea e cea mai mare folosință și dobândă să o socotim. Ce ar folosi omului de ar dobândi lumea întregă, dar își va pierde sufletul lui?”

*

Din Siberia-nghetată. Domnișoara Dr. Mădălina Ghiaur din Chișinău ne-a pus la dispoziție o cutremurătoare poezie, pe care a auzit-o de la mama sa, Doamna Prof. Victoria Ghiaur. E vorba de calvarul siberian al unei familii din Basarabia. Așa au fost mii de familii de acolo, dintre care unele s-au mai întors peste mulți ani, altele nu s-au mai întors niciodată.

„Toate trec, așa se spune, dar nimic nu trece fără urme! În noaptea de 4 iulie ne-am trezit cu o echipă de dușmani, care băteau în fereastră. Mama a deschis. Au intrat în casă și i-au spus mamei să stea pe loc căci trebuie să plecăm din sat cu familia, avem dreptul să luăm cu noi 250 kg cu tot cu haine și mâncare. Atunci biata mamă mai vroia să fugă ba încolo, ba înapoi să mai ia câte ceva, dar nu se mai putea, căci soldații o urmăreau la tot pasul. Pe urmă a strigat: „- Sculați, dragii mamei, căci a venit și rândul nostru să părăsim casa părintească, cuibul vostru drag în care ați crescut nouă copilași, pe tata l-au dus și nu mai vine și ne duc și pe noi!”. Am început toți a răcni, a plânge, dar nimănui nu-i era milă de noi. Olguța, sora mai mică, plângea și striga: „- Dă, mamă, vaca să rămânem acasă!”, dar dușmanii au tras mașina la colțul casei și ne

împingeau ca pe niște oi în mașină. La ora 4 dimineața ne-au dus la primărie..." Așa începea să-și depene firul amintirilor mama, bunica Sira, despre calvarul siberian. De fiecare dată, de parcă era în firea lucrurilor, începea să povestească cu o clipă de tăcere amărâtă, urmată de înlăcrimarea ochilor și de un tremurat în cuvinte. Ne povestea nouă, copiilor, nepoților, despre acea noapte, când au fost deportați în Siberia din satul de baștină, Tătărești, raionul Strășeni, ca „elemente periculoase” ale puterii. Povestea cu lux de amănunte, ținea foarte bine minte orice zi petrecută acolo, nume de persoane cu care cot la cot si-a câștigat bucăți de pâine cu toporul în mână. Printre rândurile înșirate, de fiecare dată recita și o poezie alcătuită de un oarecare Niculăiescu din satul Lozova raionul Strășeni. Se numește **Drumul celor deportați**. Iat-o:

„Ca un vuiet plin de jale,
 Încărcat cu moldoveni,
 S-a pornit trenul în cale
 De la gara din Strășeni.
 Încărcat cu mult norod
 Și păzit de santinele,
 Se grăbea în lung poho
 Ca din vremi cu zile grele.
 Peste câmpi cu râuri line,
 Printre munți și văi întinse,
 Alerga grăbitul tren
 Cu vagoanele închise.
 El mergea cu repeziciune,
 Nici la gări nu se oprea,
 Vrând s-ajungă mai departe,
 Acolo, unde se cerea.
 Pe la gări și la „priezduri”
 Stând, norodul vrea știe
 Unde merge eșalonul
 Cu bărbați, femei, copii o mie.
 Dar săracii moldoveni
 Nu primeau nici un răspuns,
 Căci știau că astă faptă
 Se petrece în ascuns.
 Mers-a trenul sutce-ntregi,
 Făr-a face mult opriș,
 Prin pustiul siberian
 A stătut lângă Irtâș.
 De la Omsk pornesc îndată
 Și se-ndreaptă-nspre vagoane
 Cu viteza cea mai mare
 Un șirag de camioane.
 Din vagoanele închise
 Ei ne mută binișor,
 Drept pe malul lui Irtâș,
 Și ne-așează-ntr-un vapor.
 Vaporașu-n jos pornește

Pe la ceasul șapte seara
 Ș-a tot mers el zile multe
 Ajungând pân-la Samara.
 Din vaporul cela mare
 Ne-au pus în altul mititel
 Și temându-se de lipsă
 Ne-au făcut și un apel.
 Vaporașu-n sus pornește
 Legănându-se în voie
 Printre ape multe, multe,
 Ca pe timpurile lui Noe.
 Din aceste ape mari
 Multe, după cum v-am spus,
 Le desparte vaporașul,
 Apucând pe Canda-n sus.
 Și de-atâta mers pe drumuri
 Prin arșiță și văpaie,
 Ne debarcă la Usteaha,
 Spunându-ne să facem baie.
 După ce ne-am curățit,
 Am mâncat pâine și ceai
 Și-ncărcându-ne-ntr-o barcă
 Ne-am pornit înspre Urai.
 Tare des era în barcă,
 Încât nu mai încăpeai
 Și ziceau bieteke mame
 „Facă Dumnezeu ce-o vrea!”
 Încărcați peste măsură
 În barca numită „Vagai”,
 Noi cu mare greutate
 Am ajuns pân-la Urai.
 Dacă barca s-a oprit,
 Aici toate s-au schimbat:
 Cu bagajul ce-l aveam
 Mai în voie am debarcat.
 În Urai acum, măi frate,
 Te-ntâlnești cu mare dor.

Ni s-a dat în mâna dreaptă
 Câte-un sprintenel topor.
 Ș-apoi maistrul ne vorbește:
 „Luați topoarele cum știți,
 Căci cu dânsle de-acuma
 Îți putea să vă hrăniți!”
 Cu toporul eu în mână
 Multe lacrimi am vărsat,
 Așteptând o zi voioasă
 Să mă-ntorc la noi în sat.
 S-a-implinit cinci ani de zile,
 De când noi am dispărut
 Dintre frați, dintre surori,
 Din câmpiile cu flori.
 Ne-au adus aci-n pustiul
 Și în locuri mlăștinoase,
 Ne mănâncă gărgăunii
 De nu poți dormi în „casă”.
 Bate vântul, iarna vine
 Și eu sânt în țări străine,
 Gândindu-mă tot mereu,
 Cum să-mi văd eu satul meu.
 N-oi uita eu niciodată
 Părinții care m-au crescut
 Gândindu-mă tot mereu
 La satul în care m-am născut.
 Căci pe-aceste stepe late
 Eu adesea rătăcesc
 Și cu ochii plini de lacrimi
 La Moldova mă gândesc.
 O mare de cerneală aș vrea
 Și-o hârtie cât un glob
 Și-atunci să scriu mai mult aș
 putea
 Cât de amară-i viața mea.”

Nu vrem să umezim ochii, să cerem compasiune, sau să devenim neștători de orori. Noi, cei care am fost acolo, nu vrem nimic, nu cerem nimic, nu pretindem la nimic, dorim numai să ne acceptați ca martori”.

Am redat această relatare în memoria regretatului **Nicolae Tărăbâc**, fostul primar din Malovăț, care a trudit 14 ani ca tăietor de lemne în Siberia. Menționăm, totodată, că satul Lozova de unde era autorul acestor versuri a fost și satul natal al regretatului mitropolit **Nestor Vornicescu**.

*

In memoriam: Motreanu Elena. Era tânără și frumoasă, vrednică și cinstită, mereu ocupată cu tot felul de treburi acasă, la câmp, pe unde era nevoie. În duminici și sărbători se îmbrăca frumos și ieșea în sat la horă cu celelalte fete. Tatălui său îi plăcea întotdeauna s-o socotească drept „căpitanul” fetelor de seama ei. Ca orice tânăr, își dorea o căsătorie fericită și un viitor frumos. Era sora tatălui meu și-mi amintesc că în toate nopțile de revelion, când se adunau la casa bunicului șapte-opt fete din mahalaua Luceștilor, distracția cea mai „gustată” era „ghicirea” viitorului. Câte una aștepta afară, iar celelalte ascundeau sub străchini și farfurii tot felul de obiecte: oglindă, bani, lână, pieptene, creioane etc. Intra apoi în casă cea care așteptase afară și întorcea, la întâmplare, o farfurie, o strachină. Obiectul găsit dedesubt simboliza atributele viitorului soț al acelei fete: frumos, bogat, tânăr, bătrân, învățat și multe altele.

Într-o seară de Sfinții Arhangheli, bunicul a dat alarma: Lena a fugit cu al lui Motreanu. „- Ia, Nicolae, securea și hai după ei să-i ajungem!” Tata, mai rațional, nu s-a lăsat atras în această capcană. I-a explicat bătrânului că sora lui e majoră și are dreptul să facă ce vrea cu viața ei. Pe de altă parte, el are copii de crescut și nu-și pune viața în pericol. Ce mai înjurături a luat tata!

Mitu Motreanu era băiat cu armata făcută, cu serviciu la Timișoara, așezat, la locul lui, numai bun de însurat. Era mândru și puternic. Nu i-au suflet mulți în ciorbă! Era cunoscut și în satele din jur. Când lua el hora, fie în sat, fie pe la nedei în alte sate, toți se retrăgeau pe margini ca puii de potârniche. Nu vroia niciunul să aibă de-a face cu pumnul lui Motreanu!

Bunicii nu voiau în ruptul capului ca fata lor să se mărite cu Mitu. Nu știau sau nu puteau să-ți explice de ce, fiindcă pur și simplu nu aveau motive, ar fi voit doar să li se ceară acordul, să vină împețit, după rânduială. „Fuga” fetei era un afront ce li se aducea. Tocmai fata lor cea cuminte să le facă una ca asta! Fiindcă legal nu puteau să facă nimic ca să zădărnicească lucrurile, au început o campanie de blesteme, cum n-am mai auzit nici până atunci, nici de atunci încoace. Bunică-meu, dar mai ales bunică-mea, blestemau amarnic pe la toate crucile și răscrucile pe fiica neascultătoare. Abia târziu, după nuntă, s-au împăcat, dar armonia niciodată nu s-a restabilit deplin între bunici și familia fiicei lor.

Mătușă-mea Lena s-a înțeles bine cu soțul. Au avut patru copii, și-au făcut casă. Aveau de toate în casa lor, numai bucurii n-au avut. Băiatul cel mare a avut diabet. De la 5 ani până la 29 ani când a murit și-a făcut zilnic injecții cu insulină; celălalt băiat s-a spânzurat la 40 de ani. Soțul a făcut arterită și i-au tăiat un picior de două ori, altul o dată. Când era în ultima fază a bolii, el, bărbatul voinic ca bradul de altădată, ajunsese un ciot de om. Puteam să-l ridic cu o mână. Mătușă-mea s-a stins în durerile groaznice provocate de un nenorocit de cancer. Parcă toate acestea nu erau decât împlinirea blestemelor părinților!

De câte ori am vorbit copiilor la școală despre familie, despre relațiile copiilor cu părinții, am dat exemplu pe mătușă-mea Lena. Mi s-a părut exemplul cel mai convingător, ca să-i fac să înțeleagă cât de important este să-și asculte părinții.

Copiilor, feriți-vă ca de foc să nu dați prilejul părinților voștri să vă blesteme! Blestemul de părinte se prinde! Părinților, nu blestemați pe copiii voștri, indiferent cât de mult v-ar supăra! Supărarea trece, blestemul rămâne, iar urmările lui sunt cumplite. Decât să-i blestemați, mai bine mulțumiți lui Dumnezeu că are cine să vă supere!

Dumnezeu să te ierte, amărâto, că prea grea ți-a fost crucea în viață!

*

File de jurnal – 1 aug. 1982(II). „Am vorbit cu băiatul Părintelui Ionică Sfetcu, Domnul Prof. Virgil Sfetcu, profesor în București, fost inspector în cadrul Ministerului Învățământului. I-am explicat situația cu pictorul Ivănescu. M-a sfătuit să cer recepția parțială a lucrării și rezilierea contractului.

Domnul Prof. Virgil Sfetcu mi-a povestit apoi despre mișcarea numită „meditația transcendențială”, care a făcut atâta vogă în primăvara aceasta. În urmă cu vreo doi ani, un oarecare emigrant, Nicolae Stoian, a obținut, prin Corneliu Mănescu, ambasadorul României la Paris, dreptul de a ține în România ședințe de yoga și meditație transcendențială. Pentru toți cărora le explica despre ce va fi vorba, lucrul apărea ca un fel de relaxare cu suport științific. Lumea a fost entuziasmată, s-au găsit susținători. Ministrul învățământului, Aneta Spornic, a obținut, prin actualul prim-ministru Constantin Dăscălescu, viza doamnei Ceaușescu pentru înființarea unor cursuri și ședințe la Institutul de Psihologie din București. Au fost atrași și apoi înscriși ca membrii – foarte mulți oameni de stat și de cultură, foarte mulți din elita intelectualității bucureștene. La intrarea în această „organizație” trebuia ca fiecare membru să dea câte o adeziune scrisă și o declarație că nu va spune nimănui nimic din ceea ce a auzit și a văzut. O asemenea declarație se dădea apoi după fiecare ședință.

Se spune că fiecare intra într-o încăpere semiobscură, în care se afla Stoian sau un reprezentant al său, îmbrăcat într-un anumit fel, care impresiona, în mijlocul unor jocuri de lumini artificiale. I se cerea celui nou intrat să ia o anumită poziție și să răspundă la anumite întrebări. Se pare că operațiile se bazau pe hipnotizare, fiindcă toți își aminteau până la un anumit punct despre ce ziseseră și despre ce făcuseră, după care nu-și mai aminteau nimic. Se crede că în spatele aspectului său „științifico-obscurantist”, mișcarea urmărea scopuri politice și de spionaj.

A trecut o bună bucată de vreme de activitate și nimeni nu s-a sesizat. La un moment dat, această organizație, care număra la noi în țară peste 3.000 de membrii, verigă a unei mari rețele internaționale, a cerut la O. N. U. să fie recunoscută ca „sectă religioasă”. S-a făcut o dare e seamă asupra răspândirii și activității organizației. A trebuit să se obțină avizul reprezentanților țărilor în care organizația își avea filiale. Reprezentantul român a refuzat să-și dea avizul și a făcut cunoscut cazul guvernului român. Au început cercetările și rezultatul a fost dezastruos.

Toți care dăduseră adeziuni scrise au fost „trântiți”. Cei de la celelalte ministere au fost trimiși în fabrici ca muncitori în specialitate, cei de la Ministerul Învățământului au fost dați ca „muncitori necalificați și începători” în cine știe ce șantiere izolate din țară. După aceea, pentru „a-i avea în mână” și sub observație mai bună, au fost readuși în București și încadrați la diferite fabrici. Printre ei este și academicianul Victor Săhleanu. Doamna Zoe Dumitrescu-Bușulenga și Marin Sorescu au fost absolviți de pedeapsă, pentru că nu semnaseră încă adeziunea. Corneliu Mănescu a fost chemat în țară și pus să se pensioneze. Manea Mănescu de asemenea, Aneta Spornic concediată etc. Institutul de Psihologie a fost desființat, de asemenea și Organizația de bază a P. C. R. din institutul respectiv. Este pentru prima dată în istoria P. C. R., când a fost desființată sub această formă o organizație de bază. Nicolae Stoian fugise între timp în străinătate”.

*

Publicatii. În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **„Scrisoare pastorală” – 422**, în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 15 iun. 2020, ediție on-line (<http://armoniiculturale.ro>); în „Logos și agape”, Timișoara, 17 iun. 2020, ediție on-line (<http://www.logossiagape.ro>); **Pandemia fricii(I)**, în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1033(17 iun.), p. 11; **Pe urmele sfinților**, în „Națiunea”, București, 20 iun. 2020, ediție on-line (<https://www.ziarulnatiunea.ro/category/religiespiritualitate>); **Pandemia fricii(II)**, în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1034(25 iun.), p. 12; **„Scrisoare pastorală” – 423**, în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 29 iun. 2020, ediție on-line(<http://armoniiculturale.ro>); în „Logos și agape”, Timișoara, 29 iun. 2020, ediție on-lien(<http://www.logossiagape.ro>); **In memoriam: Prof. Nicolae Lungu**, în „Națiunea”, București, 2 iul. 2020, ediție on-line(<https://www.ziarulnatiunea.ro/category/firea-romanilor>); **Războiul Părintelui Ganea(I)**, în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1035(2 iul.), p. 11; **Cărți rare – iulie 2020**, în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 3 iul. 2020, ediție on-line(<http://armoniiculturale.ro>); **Războiul Părintelui Ganea(II)**, în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1036(9 iul.).

Parohia noastră a publicat o nouă tranșă din cartea Părintelui Simion Desrobitu, **Dumnezeu, îngeri și demoni**. Autorul și-a cumpărat întreg tirajul.

*

Ajutoare și donații. În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: Un enoriaș al satului Bârda, care nu dorește să i se cunoască numele, a donat diferența la sfeșnicele noi: **880 lei(2.200-1.320=880 lei)**; **Doamna Elisabeta Leferez** din Nürnberg (Germania): încă **238 lei**; **Domnul Balaban Adrian** din Galați: **155 lei**; **Doamna Nițu Florentina** din Tr. Severin, fiică a satului Bârda: **100 lei**; **Domnul Ceonțea Teodor** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda, **Domnul Sain Petre-Gheorghe** din Topleş, fiu al satului Bârda și **Doamna Coroiu Petruța** din Brașov: câte **50 lei**.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În cursul lunii iunie am donat pâine enoriașilor participanți la slujbe, astfel: 7 Iun.(Malovăț): **145 pâini**; 8 Iun.(Malovăț): **105 pâini**; 14 Iun.(Bârda): **160 pâini**; 21 Iun.(Malovăț): **160 pâini**; 28 Iun.(Bârda): **118 pâini**; 29 iun.(Bârda): **64 pâini**. Așadar, în luna iunie s-au donat **752 pâini**. Totodată, menționăm că am vândut enoriașilor noștri pâine la prețul de achiziție de **0,70 lei/buc.** astfel: 14 Iun.(Bârda): **490 pâini**; 21 Iun.(Malovăț): **90 pâini**; 28 Iun.(Bârda): **472 pâini**; 29 iun.(Bârda): **96 pâini**. Așadar, în luna iunie s-au

vândut **1.148 pâini**.

*

Contribuția de cult. La sfârșitul primului semestru, situația contribuției de cult în parohia noastră se prezintă astfel: în Malovăț au achitat **90,43%** din familii; în Bârda **90,23%**, iar la nivel de parohie au achitat **90,37%**. Precizăm că în parohia noastră contribuția de cult nu reprezintă o sumă fixă. Ea este percepută după principiul: fiecare dacă vrea și cât vrea. Indiferent dacă cineva achită sau nu ceva pentru contribuția de cult, serviciile religioase sunt gratuite, iar preotul este la dispoziția tuturor, fără deosebire, 365 zile pe an, 24 ore pe zi. În rest e liber!

Mulțumim cordial tuturor celor care au ajutat, după voința și puterea lor la susținerea parohiei! Dumnezeu să le ajute!

*

Plăți. În cursul lunii iunie am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **2.200 lei** sculptorului pentru sfeșnicele de la biserica din Bârda; **1.375 lei** tipografiei pentru cărți; **1.330 lei** brutăriei pentru cele **1.900 pâini** achiziționate în luna iunie (donate și vândute); **636 lei** impozit; **327 lei** poștei pentru colete; **285 lei** protoieriei pentru cărți și icoane; **280 lei** timbre; **75 lei** curentul electric; **60 lei** lacul de piatră pentru soclul gardului bisericii din Bârda; **58 lei** internetul și altele mai mici.

*

Lucrări la biserică. Am reușit să aducem cele șase sfeșnice comandate pentru biserica de la Bârda. Au fost executate de sculptorul Foșalău Ion din Nemțișor jud. Neamț și achitate de enoriașii satului Bârda.

La Malovăț **Domnul Nistor Petre** a reușit, împreună cu câțiva enoriași din Malovăț, să mai înainteze binișor la finisarea clădirii din curtea bisericii, pe care o vom folosi ca magazie, iar la nevoie drept capelă.

*

Zâmbete. Redăm câteva glume din anul 1980: ☺ Soțul și soția stau la masa. Deodată, ușa e trântită de perete și patru securiști dau buzna. Se reped la soț și, spre disperarea soției, îl iau pe sus și-l urcă într-o mașină neagră. Trec zile, trec săptămâni și omul nu mai apare acasă. Disperată, soția reușește să obțină o audiență. „- Vai, ne pare rău, dar soțul dvs. a murit de pneumonie!” „- Nu se poate, spune plângând soția, soțul meu nu era bolnav când l-ați arestat, cum se poate să fi făcut pneumonie?” „- Ei, doamnă, a încercat să fugă, a alergat, și știți cum este, el transpirat, glonte rece...!” ☺ La coadă la carne, un glumeț face haz de necaz: „- Care este deosebirea dintre porc și măcelărie? Simplu: porcul are coada mică și carne multă, măcelăria...!” Un tovarăș de la coadă i se adresează: „- Dar care-i deosebirea dintre ceasul meu și tine?” „- E bună! Nu știu...!” „- Ceasul meu merge singur, tu mergi cu mine!” ☺ „- Care este deosebirea dintre vânt și miliție?” „- Miliția bate mai tare și mai tare!” ☺ Prin decret prezidențial, s-a înlocuit soarele cu un bec de 40 w. Pentru economie!” ☺ „- Ce deosebire există între Decebal și Nicubal (Ceaușescu)?” „- Primul practica cultul morților, al doilea moartea culturilor!”

*

Vârsta lui „De ce?” „- Tataie, când o să fac și eu șapte ani?” „- Lasă, puiule, nu te îngrijora! În curând vei avea șapte, nici nu vei observa când vei avea douăzeci și șapte sau când vei ajunge la șaptezeci!” „- Crezi că voi ajunge repede la șaptezeci?” „- Timpul trece repede, tataie! Ce n-aș da eu să mai fiu ca tine de șase ani, să-mi trăiască părinții, să mă iubească, să-i iubesc!” „- Dar tu o să te duci la părinții tăi!” „- Așa este, o să mă duc!” „- Când?” „- Nu știu! Când va vrea Doamne-Doamne!” „- Dar tu unde ai vrea să stai mai mult? Cu ei sau cu noi?” „- Cu voi!” „- Eu știu de ce!” „- Ia spune!” „- Fiindcă ne iubești!” „- Așa este, ai dreptate!”

*

Spovediri. Împărtășiri. În zilele rânduite și nu numai am spovedit și împărtășit la biserică și la domiciliu **4+17+31+2= 54 enoriași**. Lipsă mare și de păcătoși!

*

Program. În cursul lunii **Iulie** avem următorul program de slujbe: **4 Iul.**(Malovăț-Bârda); **5 Iul.**(Malovăț); **11 Iul.**(Malovăț-Bârda); **12 Iul.**(Bârda); **18 Iul.**(Malovăț-Bârda); **19 Iul.**(Malovăț); **20 Iul.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **25 Iul.**(Malovăț-Bârda); **26 Iul.** (Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: 0724. 99. 80. 86, ori pe adresa de e-mail: stanciulescubarda@gmail.com.

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

